

Dosar nr. 2886/113/2013

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA I CIVILĂ
ÎN CHEIERE

Sedința publică din 09 septembrie 2014
Complet specializat pentru cauze privind
conflictele de muncă și asigurări sociale
PREȘEDINTE - Răzvan Anghel
JUDECĂTOR - Mariana Bădulescu
GREFIER - Mădălina Drăgoi

Pe rol soluționarea apelurilor civile declarate de apelanții reclamânți (...), cu domiciliul în (...), (...), cu domiciliul în (...), (...), cu domiciliul în (...) și (...), cu domiciliul în (...), toți cu domiciliul procesual ales în (...), la (...), de apelantul pârât (...), cu sediul în (...), de apelanta pârâtă (...), cu sediul în (...) și de apelantul pârât (...), cu sediul în (...), împotriva sentinței civile nr. 98 din 11 februarie 2014 pronunțată de Tribunalul Brăila în dosarul nr. 2886/113/2013, având ca obiect despăgubiri/pretenții/constatare discriminare (spor de risc și suprasolicitare neuropsihică de 50% și spor de confidențialitate de 15%).

La apelul nominal făcut în ședință publică se constată lipsa părților.

Procedura este legal îndeplinită, cu respectarea dispozițiilor art. 155 și următoarele Cod procedură civilă.

Apelurile sunt declarate și motivate în termenul legal prevăzut de lege și scutite de plata taxei judiciare de timbru și a timbrului judiciar.

Potrivit referatului întocmit în cauză de către grefierul de ședință se constată că la dosar s-au depus de apelanții reclamânți (...), note scrise referitoare la necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, conform art. 566 și următoarele din Codul de procedură civilă, în speță constatarea admisibilității cererii de acordare de despăgubiri ca urmare a discriminării salariale, contrar art. 16 și art. 123 din Constituție, art. 7 lit. a) din Pactul Internațional de la 16 decembrie 1966 cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ratificat prin Decretul nr. 212 din 31 octombrie 1974 publicat în Buletinul Oficial nr. 146 din 20 noiembrie 1974, art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 4 din Carta Socială Europeană Revizuită din 1996, art. 8 și art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 1, art. 2 și art. 21 din O.G. nr. 137/2000. Anexat, s-a depus decizia nr. 33 din 30 ianuarie 2014 emisă de Președintele Curții de Apel Ploiești, copia interpelării adresată Ministerului Justiției de către domnul senator Alexandru Pereș la data de 27 mai 2014 și extras de pe răspunsul la aceasta înregistrat sub nr. 48.246 din 2014.

CONFORM CU
ORIGINALUL

Fiind lămurită cu privire la cauza dedusă judecării, în conformitate cu dispozițiile art. 394 alin.1 Cod procedură civilă, instanța declară dezbaterile închise și rămâne în pronunțare asupra admisibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, luând act că părțile au solicitat judecata și în lipsă.

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera;

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 23 septembrie 2014.
Pronunțată în ședință publică astăzi, 09 septembrie 2014.

PREȘEDINTE
Răzvan Anghel

JUDECĂTOR
Mariana Bădulescu

GREFIER
Mădălina Drăgoi

Azi, 23 septembrie 2014.

CURTEA

Același complet, pentru aceleași motive;

DISPUNE

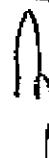
Amână pronunțarea la data de 23 septembrie 2014.
Pronunțată în ședință publică astăzi, 09 septembrie 2014.

PREȘEDINTE
Răzvan Anghel

JUDECĂTOR
Mariana Bădulescu

GREFIER
Mădălina Drăgoi

CONFORM CU
ORIGINALUL

Dosar nr. 2886/113/2013

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA I CIVILĂ
Î N C H E I E R E

Sedința publică din 30 septembrie 2014
Complet specializat pentru cauze privind
conflictele de muncă și asigurări sociale
PREȘEDINTE - Răzvan Anghel
JUDECĂTOR - Mariana Bădulescu
GREFIER - Mădălina Drăgoi

Pe rol pronunțarea apelurilor civile declarate de apelanții reclamânți (...), cu domiciliul în (...), (...) cu domiciliul în (...), (...) cu domiciliul în (...) și (...), cu domiciliul în (...), toți cu domiciliul procesual ales în (...), la (...), de apelantul pârât (...), cu sediul în (...), de apelanta pârâtă (...), cu sediul în (...) și de apelantul pârât (...), cu sediul în (...), împotriva sentinței civile nr. 98 din 11 februarie 2014 pronunțată de Tribunalul Brăila în dosarul nr. 2886/113/2013, având ca obiect despăgubiri/pretenții/constatare discriminare (spor de risc și suprasolicitare neuropsihică de 50% și spor de confidențialitate de 15%).

Dezbaterile asupra admisibilității sesizării Înaltei Curții de Casație și Justiție au avut loc în ședința publică din data de 09 septembrie 2014 și au fost consemnate în încheierea de ședință din aceea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Completul de judecată, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 23 septembrie 2014 și 30 septembrie 2014, dată la care a pronunțat următoarea încheiere.

C U R T E A

Situația de fapt și obiectul cererii:

Reclamânții au calitatea de angajați în funcția de șofer la Tribunalul Brăila, Judecătoria Brăila și Judecătoria Însurăței.

Aceștia susțin că sunt supuși unui tratament discriminatoriu față de ceilalți angajați în funcția de șofer de la instanțele din raza Curții de Apel Galați și de la instanțele din raza altor curți de apel întrucât, spre deosebire de aceștia, nu beneficiază de includerea în salariul de bază a sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de 50% și a sporului de confidențialitate de 15%.

Textele de lege a căror interpretare se solicită:
ART. 1

**CONFORM CU
ORIGINALUL**

[...]

(2) Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi:

[...]

(e) drepturile economice, sociale și culturale, în special:

(i) dreptul la muncă, la liberă alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare;

(3) Exercițarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile.

[...]

ART. 2

(1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

(2) Dispoziția de a discrimina persoanele pe oricare dintre temeiurile prevăzute la alin. (1) este considerată discriminare în înțelesul prezentei ordonanțe.

(3) Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare.

ART. 27

(1) Persoana care se consideră discriminată poate formula în fața instanței de judecată o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxa judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului.

Decizii relevante pronunțate de Curtea Constituțională.

- Prin Decizia Curții Constituționale nr. 818 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 din

CONFORM CU
ORIGINALUL

Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat ca prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

- Prin Decizia Curții Constituționale nr. 819 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (1)-(3), art. 6 și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

- Prin Decizia Curții Constituționale nr. 820 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

- Prin Decizia Curții Constituționale nr. 821 din 3 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (1), (3) și (11) și art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

CONFORM CU
ORIGINALUL

CURTEA

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

1. De lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art.2 raportat la art.1 al.2 lit.e (i) și al.3 și art.27 din OG nr. 137/2000 depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât:

§1. Reclamanții sunt angajați ai unor instituții diferite care însă sunt finanțate de același ordonator principal de credite respectiv Ministerul Justiției și, limitat la raportarea cu ceilalți angajați șoferi de la instanțele din raza Curții de Apel Galați, de același ordonator secundar de credite.

Problema care se pune în acest caz este dacă art. 2 raportat la art. 1 al. 2 lit. e (i) din OG nr. 137/2000 poate și trebuie interpretat în sensul că discriminarea prin stabilirea unui salariu diferit pentru muncă egală se poate analiza și, dacă este cazul constata, și atunci când angajații aflați în situații identice sau comparabile au stabilit raporturi de muncă cu angajatori diferiți, instituții publice, dar care au calitatea de ordonator secundar/terțiar de credite față de același ordonator principal de credite.

§2. O altă problemă care se pune este dacă în analiza tratamentului discriminatoriu poate fi avut în vedere ca element de comparație un tratament favorabil aplicat altor salariați aflați în situații identice sau comparabile cu reclamanții în cazul în care se apreciază că acel tratament favorabil este rezultatul unei aplicări greșite a legii și dacă instanța sesizată cu acțiunea poate și trebuie să analizeze aceste aspecte sau trebuie doar să se rezume la verificarea existenței unui tratament discriminatoriu.

În continuare, se pune problema dacă existența unui tratament discriminatoriu poate fi reținută în situația în care tratamentul mai favorabil este rezultatul punerii în executare a unei hotărâri judecătorești care a intrat în puterea lucrului judecat astfel încât nu mai poate fi repusă în discuție iar un eventual tratament diferit rezultă dintr-o practică judiciară neunitară.

§3. Prevederile art.27(1) din OG nr. 137/2000 fac distincție între posibilitățile pe care le are persoana care se considera discriminata respectiv:

- să formuleze o cerere pentru acordarea de despăgubiri
- să solicite instanței restabilirea situației anterioare discriminării
- să solicite instanței anularea situației create prin discriminare.

Astfel, prin deciziile nr. 818/3.07.2008, nr.819/3.07.2008 și nr. 820/3.07.2008 pronunțate de Curtea Constituțională, s-a statuat că prevederile art. 1, art.2 al.3 și art. 27 al.1 din O.G. nr. 37/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești, au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând

CONFORM CU
ORIGINALUL

că sunt discriminatorii și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

Ulterior, prin Decizia nr. 1325/2008, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

Și în acest caz, s-a motivat decizia prin aceea că „dispozițiile ordonanței lasă posibilitatea desprinderii unui înțeles neconstituțional, în virtutea căruia instanțele judecătorești au posibilitatea să anuleze prevederile legale pe care le consideră discriminatorii și să le înlocuiască cu alte norme de aplicare generală, neavute în vedere de legiuitor sau instituite prin acte normative inaplicabile în cazurile deduse judecării” și că „un asemenea înțeles al dispozițiilor ordonanței, prin care se conferă instanțelor judecătorești competența de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau de a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative, este evident neconstituțional, întrucât încalcă principiul separației puterilor, consacrat în art. 1 alin. (4) din Constituție, precum și prevederile art. 61 alin. (1), în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării”.

Aceste decizii ale Curții Constituționale au avut în vedere așadar nu doar situația în care instanțe ar anula prevederi legale ci și situațiile în care ar aplica prevederi din acte normative inaplicabile în cazurile deduse judecării, indiferent de forța lor juridică. Și într-un asemenea caz ar fi încălcat principiul separației puterilor în stat întrucât instanța de judecată ar intra în domeniul de competență al puterii executive și ar crea norme de drept noi în aplicarea legii, fără să aibă această competență constituțională și legală.

În deciziile pronunțate în legătură cu constituționalitatea prevederilor OG nr. 137/2000, (de ex. deciziile nr. 818 și 819, 820 și 821 din 2008) Curtea Constituțională a stabilit că „prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative”.

În motivarea acestor decizii s-a arătat că „Luând în considerare și dispozițiile art. 27 alin. (1) din ordonanță, prin care se institue dreptul persoanei care se consideră discriminată de a cere instanței de judecată, între altele, restabilirea situației anterioare și anularea situației create prin discriminare, deci și a prevederilor cu caracter discriminatoriu, instanța de judecată poate să înțeleagă că

CONFORM CU
ORIGINALUL

are competența să anuleze o dispoziție legală pe care o consideră discriminatorie și, pentru a restabili situația de echilibru între subiectele de drept, să instituie ea însăși o normă juridică nediscriminatorie sau să aplice dispoziții prevăzute în acte normative aplicabile altor subiecte de drept, în raport cu care persoana care s-a adresat instanței se consideră discriminată. Un asemenea înțeles al dispozițiilor ordonanței, prin care se conferă instanțelor judecătorești competența de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau de a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative, este evident neconstituțional, întrucât încalcă principiul separației puterilor, consacrat în art. 1 alin. (4) din Constituție, ca și prevederile art. 61 alin. (1), în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării."

Așadar, din dispozitivul și din motivarea acestor decizii, rezultă fără echivoc faptul că aceste soluții au în vedere numai prevederile cuprinse în art. 27(1) din OG nr. 137/2000 care prevăd posibilitatea de a solicita restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare iar nu și prevederile referitoare la solicitarea de despăgubiri rezultate din situația discriminatorie.

Astfel, cererea de acordare de despăgubiri pentru prejudiciul rezultat din situația discriminatorie este o cerere întemeiată pe răspunderea delictuală, fapta ilicită constând în fapta care determină situația discriminatorie, faptă calificată ca ilicită de prevederile OG nr. 137/2000.

Se pune așadar problema dacă într-un astfel de caz persoana care se consideră discriminată poate pretinde despăgubiri care să fie cuantificate prin raportare la drepturile salariale de care nu a beneficiat.

2. Problema de drept enunțată este nouă, deoarece, în urma consultării jurisprudenței, nu s-au identificat cauze în care Înalta Curte de Casație și Justiție să fi statuat asupra acestei probleme printr-o altă hotărâre.

3. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum rezultă din datele publice afișate pe portalul de internet al ÎCCJ.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E**

În temeiul art. 519 - 520 Cod procedură civilă:

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

- dacă art. 2 raportat la art. 1 alin. 2 lit. e (i) și al. 3 din OG nr. 137/2000 poate și trebuie interpretat în sensul că discriminarea prin stabilirea unui salariu

M

**CONFORM CU
ORIGINALUL**

diferit pentru muncă egală se poate analiza și, dacă este cazul constata, și atunci când angajații aflați în situații identice sau comparabile, din punct de vedere al funcției ocupate, au stabilit raporturi de muncă cu angajatori diferiți, instituții publice, dar care au calitatea de ordonator secundar/terțiar de credite față de același ordonator principal de credite;

- dacă, în situația expusă, discriminarea poate rezulta din măsuri privind salarizarea dispuse de angajatori diferiți și care constituie o practică administrativă neunitară în aplicarea unui act normativ;

- dacă în acest caz este relevantă legalitatea acordării unor drepturi salariale altor angajați aflați în situații similare sau identice;

- dacă se poate reține existența unui tratament discriminatoriu în cazul în care tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale;

- dacă art. 27 din OG nr. 137/2000 poate și trebuie interpretat în sensul că persoana care se consideră discriminată poate solicita acordarea de despăgubiri egale cu drepturile salariale de care a fost lipsită în termenul legal de prescripție extinctivă.

Dispune suspendarea judecății conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică astăzi 30 septembrie 2014.

PREȘEDINTE
Răzvan Anghel

JUDECĂTOR
Mariana Bădulescu

GREFIER
Mădălina Drăgoi

CONFORM CU
ORIGINALUL